

TOMAS DÖMSTEDT

FOTBOLLS

BOKSEN

Hegas

TOMAS DÖMSTEDT
FOTBOLLS
BOKEN

Hegas

Till
Lisa och Lars

Den här boken ska inte handla om fotboll. Inte om Robban och inte om Anton. Inte heller om de andra i laget. Vad den ska handla om vet jag inte än. Om sådant som är viktigt, tror jag. Det är därför den inte ska handla om fotboll.

Det skrivs för mycket om fotboll. Det skrivs för lite om sådant som är viktigt.

Det var en bra början. Martin la ifrån sig pennan och sköt in boken under sängen. Den nya Fotbolls-boken.

Alla i laget hade fått en träningsdagbok med röda pärmar. Där skulle man skriva in när man tränade. När man körde på egen

hand. Varför man *inte* tränade. Vilka mål man hade. Ja, varenda tanke man tänkte. Om fotboll, förstås.

Men Martins tankar handlade om så mycket mer. Om sådant som var viktigt på riktigt. Därför tänkte han skriva om det också. Det var väl ändå bara han själv som skulle läsa.

Han hade svårt att somna. På kvällen var skallen full av tankar. Tankar på det som var viktigt. Tankar på fotboll. Och när han tänkte fotboll tänkte han alltid på Anton.

Anton som hade allt. Talang. Blick för spelet. Magiska fötter.

Men också något annat. Han hade så mycket vilja. Viljan att träna, viljan att bli bäst. Det måste man väl ha om man ska bli något, tänkte Martin. Han hade själv

alldeles för lite av den där viljan.

Martin hade för länge sedan sett att Anton skulle bli något. Det hade alla. Anton dribblade bort varenda en. Det enda sättet att stoppa honom var att sparka ner honom.

Men de kunde fälla Anton hur mycket de ville. Han var strax uppe igen. Han var en sådan som alltid reste sig. En vinnare.

Dessutom hade han någon som stöttade honom. Där Anton var, var alltid hans pappa.

Martins pappa trodde att fotboll var en lek. Något man höll på med för skojs skull. Men Antons pappa visste vad det handlade om. Han fanns alltid med och peppade och talade om vad Anton gjorde för fel. Han missade inte en enda match.

Anton hade allt. Medan Martin hade ... typ inget. Okej, han var väl bra jämfört

med Alex. Och Rikard, som bara kunde dribbla bort sig själv.

Martin försökte. Han gjorde som tränaren sa. Han tittade på Anton för att lära sig. Han ville få sina klumpiga fötter att smeka bollen lika fint. Men det kändes mest som om han fumlade runt och slog knut på sig själv. Det var som om fötterna inte förstod vad hjärnan ville.

Martin kämpade ändå. Även om han inte var någon stjärna var han i alla fall en som ställde upp för laget. Han missade sällan en träning, sålde sina lotter. Och han hörde till dem som tränade mest, fast kanske inte bäst.

Jag vill bli som Anton. Klart jag vill! Det vill alla andra i laget också.

Men jag vet att jag aldrig kommer att bli som Anton. Det vet alla andra i laget också.

Det snöade nästan. Tunga droppar slog som is mot ansiktet. Det var första matchen utomhus. Grusplanen var stenhård och det blåste nästan storm. Bollen for runt lite hur som helst.

– Det är så det ska vara. Bollen ska rulla. Kom igen nu! Ta i lite! skrek Robban.

Robban stod med paraply och tjock jacka. Han var Bollklubbens tränare. Ny sedan i höstas. Förut hade de alltid haft

någon pappa som tränare, först Eriks och sedan Amirs. Men nu hade de fått en *riktig* tränare. En av de bästa i stan, hade Martin hört. Om det var sant var han glad för att de inte hade någon av de sämre.

Det var sjukt att spela fotboll i det här vädret. Men så var det i fotboll. Var det bestämt att matchen skulle spelas, så skulle matchen spelas.

Det var mycket i fotboll som bara var bestämt. Det var inte längre som när han var liten. När alla sprang runt och hade kul och försökte göra mål. Nu hade var och en sin plats, sin roll.

Martin var mittfältare. Hans uppgift var att kuta på kanten. Det var helt okej. Om det inte hade varit för det där pappa sa förra året, när Martin klagade på att han fick spela back.

– Det visar att du är bra, sa pappa.
Backarna är lagets viktigaste spelare. Där kan man inte sätta vem som helst. Hade du varit dålig hade dom satt dig på kanten, på mittfältet.

Och där var han alltså nu. Han hade förstås inte berättat för pappa om sin nya plats. Pappa kom i alla fall inte och tittade.

– Kom ihåg att det bara är träningsmatch!
Idag bryr vi oss inte om resultatet, sa Robban före matchen.

Bollen rullade Bollklubbens väg i medvinden. 3–0 i halvtid. I pausen berömde spelarna varandra för att de var så grymt bra. Trots vädret.

Robban borde vara nöjd, men det var han inte. Robban verkade aldrig vara nöjd. Alltid lyckades han hitta fel, hur bra de än

Alla i laget får en Fotbollsbok. I den ska de skriva om träning och fotboll. Varenda tanke.

Men Martin tänker på så mycket mer än fotboll. Därför skriver han om annat. Han skriver om den knäppa tränaren Robban. Och om vem som ska få spela match. Den som tränar mest? Eller den som tränar bäst?

Martins tankar handlar om sådant som är viktigt på riktigt. Och mest om Hon med Blicken ... Cassandra!

Hegas

Art nr 430836

ISBN 978-91-7543-083-6

9 789175 430836

www.hegas.se

